

се съобщи нѣкакъ си на тия вемирници, че ако тѣ напустнатъ разбойничеството и се върнатъ въ града, тогава само тѣхнитѣ семейства ще се възвърнатъ и самички тѣ ще бждѣтъ простени. Мѣрка, макаръ и наивна нѣ затова невинна, тѣй щото азъ се съгласихъ. По нататѣкъ съвѣта намира за необходимо да се разтѣрсятъ кѣшитѣ на влиятелнитѣ и твърдѣ неблагонадеждни турци.

И на това се азъ съгласихъ, като се рѣшихъ, въ случай на нѣщо, да вземѣ отговорността на себе си. Сетнѣ пристѣпихме да разглеждаме въпроса какъ да се запази рѣда на общественната безопасностъ въ града; при това Славейковъ яви, че има вече по 250 въоръжени граждани и ми прѣдстави списъка още на 350 българе, които искатъ оружїе, а оружїе нѣма!

Рѣшихме: 1) Да раздѣлимъ града на махали и въ всѣкоя махала да назначимъ, по избора на жителитѣ, одного отъ гражданетѣ за старши, като му се даде да командува всичкитѣ въоръжени въ нея махала; старшия да отговаря за рѣда. 2) Да организираме стражаре подъ началството на руски офицери и 3) тѣй като мѣжду въоръженитѣ граждани има до 80 души конници, то да се начене увеличаванїето на това конно опѣлчение до 125 души съ цѣль, щото сформированата тая сотня да нахлѣтва въ сѣсѣднитѣ села и да распрѣсква малкитѣ башибозушки чети. Всичко това се предполагаше и гласеше за да дадемъ поддрѣжка на нашия малочисленъ отрядъ и, освѣнъ това, да имаме възможностъ, въ случай че отряда се опѣти за напрѣдъ, да потѣпчемъ съ своитѣ средства доста възможното движение мѣжду градското население.

Числото на запренитѣ въ града е толкова голѣмо *), щото за да се държи караулъ изъ града по пловдивския пѣтъ и да се патрулира турската частъ на града, поискахъ отъ опѣлчението още една рота. За помощникъ ми дадохъ твърдѣ работливия и рѣдовния капитанъ Сухомлиновъ; той съ пратената рота, отъ 3 та дружина, въ мойто распо-

*) 27 души низаме, 38 стражаре, 52 мустафѣже и 34 баши-бозуци.